

Op de scheiding van water en lucht.

Gekleurde ballonnen als welkom. Ze dansen op de kille wind, de kleuren lichten op door de zon. Deuren schuiven open en ik stap als een koningin naar binnen. In mijn hand mijn portemonnee voor mijn nieuwe seizoenspas.

Een hartelijk welkom door Marg achter de balie. Deze dag bijgestaan door een vriendelijke mevrouw, die mij helpt met mijn nieuwe kaart.

Ik hoor vrolijke geluiden van muziek en spelende kinderen als ik naar het zwembad loop. Daar sta ik dan met zwemtas aan m'n arm.

Ik zie de overbuurvrouw het bad uit rennen en het pleintje oversteken op weg naar de warme douche. 'Is het te doen,' roep ik naar haar. 'Ja, ja, gewoon doen,' roept ze terug en holt verder. Oké, gewoon doen!

Ik loop naar een kleedhokje en kleed me om. Buiten steek ik het pleintje over. Zie moeders en oma's in winterjassen op het terras.

Bij het zwembad doe ik mijn badmuts op en duiksokken aan. Oké, gewoon doen! Ik loop het trappetje af. Tot mijn middel sta ik in het water. KOUD, FRIS, KIPPENVEL!

Ik spuug in mijn zwembrilletje, haal het door het water, zet hem op en glijd het glinsterende water in. Ik tik de vloer aan. De kracht van het water duwt mij omhoog. Blaas lucht uit en op

de scheiding van water en lucht zet ik mijn schoolslag in.

Met mijn armen maak ik een cirkel gevolgd door mijn benen. Dan hoor ik het stemmetje van de zwemjuf in mijn hoofd zeggen, maak je láng en láng.

Baan na baan glijd ik door het water. Gedachten stromen weg. Soms strubbelt iets tegen en raak ik van slag. Maak je láng en láng hoor ik het stemmetje in mijn hoofd. Ik kom terug in mijn ritme en glijd. Na een half uur zwemmen ga ik op weg naar het trappetje. Nog één keer onder water tik ik de vloer aan en kom naar boven. Op het trappetje druipt het water van mij af en zet ik mijn eerste stap op zand!

Schelpen onder mijn voeten. Ik ben op het strandje van Dijkmanshuizen met klasgenootjes van school.

Ze hebben me verteld hoe ik moet zwemmen. Zó, met je armen en zó met je benen. Oké, ik blijf nog drijven ook.

We doen Jan Huygen in de ton met een hoepeltje erom. Als de ton in duigen valt, plonzen we in het water. We rennen de zee in en uit.

Inééns komt er een landingsvaartuig aan. Het schuift ons strandje op en de klep gaat open. Er staat een militair in het ruim. De andere staan aan de kant te springen en te roepen. De militair roept: 'willen jullie meevaren?' Dat lieten de andere kinderen zich geen

tweede keer zeggen en rende over de klep het ruim in. Ik blijf staan. Ga niet zomaar mee! Waar gaan ze naar toe? De militair roept weer 'ga jij ook mee? We zijn zo weer terug, een klein vaartochtje over de Waddenzee.' Ik kijk om me heen, het strandje is leeg, ze zijn allemaal al op de boot en roepen, 'Iréén, schiet nou op.' Oké, ik ren het ruim in. De klep gaat omhoog. De boot schuift van het strand. Ik heb het warm en zie niks. De boot vaart snel en voel de wind door mijn haren. Voor ik er erg in heb zijn we alweer terug. De klep gaat naar beneden en al joelend rennen we de boot af en plonzen het water in.

Ik tik de vloer aan. De kracht van het water duwt mij omhoog. Blaas lucht uit en op de scheiding van water en lucht zet ik mijn schoolslag in. Met mijn armen maak ik een cirkel gevolgd door mijn benen. Ik hoor het stemmetje van mijn zwemjuf in mijn hoofd zeggen en lánɡ en lánɡ.

Inééns zie ik Ton aan de rand van het zwembad staan met zijn camera in de aanslag. 'Hé, ben jij er ook.' 'Ja,' roept hij terug, 'dit moet ik vastleggen voor later.' Ik kijk om me heen. Mijn jongste zoon links van me, rechts de oudste en mijn schoondochter komt aanzwemmen. En dat op een zonnige Moederdag in zwembad Molenkoog.

Irene Zegers.

Haiku:

Op de scheiding van
water en lucht zet ik mijn
schoolslag in en zwem!